

У овом тексту нећу се бавити квалификацијом злодела човека оптуженог за ратне злочине, Јована Дивјака. Могло би се о његовим злоделима штошта рећи; међутим, тема коју ћу размотрити не тиче се никаквог поређења између Дивјака и случаја Пурде, већ напротив, односа представника српске елите и њиховог одношења према оптуженом за ратне злочине. Наиме, глумац Сергеј Трифуновић јавно је манифестовао своју подршку оптуженом за ратне злочине, носивши мајицу са његовим ликом у сред Сарајева. Када су га новинари упитали да објасни овај срамни поступак, познати глумац је, нема никакве сумње, обмануо јавност рекавши да не зна о коме је реч и да је мајцу сасвим случајно обукао, не запитавши се чији се лик на њој налази.

Режисер и глумац Драган Бјелогрлић је, пак, био далеко отворенији, признавши да је Дивјак био на списку ВИП гостију, и да је са њим лични пријатељ, те да се то пријатељство никада није везивало за „политичка дешавања“. Сраман одговор Бјелогрлића упућује на његов став да је процес и оптужба против Дивјака политичког карактера, те да се не ради о сазнавању истине и тријумфу правде. Бјелогрлић је тако јавно стао на страну осумњиченог за монструозне ратне злочине, показавши да нема саосећања према жртвама, и то жртвама нације којој и сам припада. За њега, Дивјак је општужен на политичкој основи.

Трифунуовић је био далеко неискренији у својим излагањима, но, намере су му биле више него јасне и о њима говори његов поступак и отворена подршка осумњиченом за злочин. Наравно, нису ови случајеви изоловани - они се из месеца у месец, из године у годину, понављају наносећи бол породицама убијених и несталих, а све због тога како би се добила улога у сваком филму без обзира на његов политички карактер. Тако, на пример, Трифуновић малтене не бира улоге. Глумио је у филму „Турнеја“ српског војника (Аркана?) који тера заробљене цивиле да певају Цецину песму „Кукавица“ кроз минско поље, претивши им смакнутем у супротном. Ни у једном тренутку српски глумци, део глумачке елите (којој наведена двојица свакако припадају) не застане и не запита се - да ли је морално исправно да оправдавам и подржавам медијску кампању против сопственог народа? Да ли је у реду, да ли је морално исправно и људски да јавно подржим осумњиченог за ратне злочине? Медији у Србији и невладине организације, наравно, не реагују.

Јован Дивјак - „мој пријатељ“

Пише: Обрад Дамјановић
понедељак, 07 март 2011 14:53

